

van dertig jaren achtereenvolgens doen verschijnen. Wij mogen hem dankbaar zijn, dat hij het levenswerk vóór zijn aftreden als hoogleeraar heeft voltooid.

Het laatste deel, dat hier wordt aangekondigd, beschrijft het klinische beeld van de alopecia areata, de „pélade française”, in haar verschillende stadia. De schrijver scheidt *deze* aandoening scherp van de in beloop en localisatie afwijkende area CELSI.

Differentieel diagnostisch worden dan in een volgend hoofdstuk beide aandoeningen gesteld tegenover de „pseudopélade van BROCO” en de parasitaire alopecieën.

Zeer nauwkeurig wordt op de histologie der verschillende aandoeningen ingegaan.

Hier is veel eigen inzicht verwerkt; bijzonder wordt gewezen op de primaire pigmentanomalie, op de individualiteit van het zieke haar bij verschillende lijdens aan dezelfde aandoening.

De schrijver beschouwt de hereditieit, die in bepaalde gevallen schijnt te bestaan, als het gevolg van aangeboren syphilis, welke voor de „pélade” vatbaar maakt.

Behalve de helderheid van betoog en de zakelijkheid van stijl, heeft het boek nog een heel eigen karakter. Hier is de voorzichtige waarnemer aan het woord, die zonder te theoretiseeren of te generaliseeren, mededeelt wat hij heeft waargenomen.

Honderd negen en zeventig autotypieën, waaronder zeer mooie van histologische afbeeldingen, verduidelijken den inhoud.

Helaas vermag dit werk ons geen nieuw inzicht in aetiologie of therapie der „pélade” te geven. De „pélade” blijft een descriptieve-clinische eenheid; wat de oorzaak betreft blijven wij, volgens den schrijver in het duister.

E. VOORHOEVE-MULDER.

W. FORNET, *Unbekanntes vom Insulin*, München 1929, Verlag der Aertzlichen Rundschau, OTTO GMELIN.

Den lezer, die, door den titel nieuwsgierig geworden, dit boekje ter hand neemt, in de hoop belangwekkende ontdekkingen te vernemen of ten minste zijn kennis over insuline te verrijken, wacht een teleurstelling. Noch het een, noch het andere zal hij vinden in dit geschrift, dat slechts een lange aanbeveling is van het door den schrijver in den handel gebrachte „Pansulin-FORNET”, een insulinepraeparaat, dat behalve insuline ossengal bevat en dat voor perorale toediening bestemd is. De schrijver wijst er o. a. op, dat zoowel door het laten eten van groote hoeveelheden rauwe pancreas, als door het gebruik per os van insuline, die op bepaalde manieren bereid is, een verlaging van het bloedsuikergehalte te weeg gebracht kan worden, maar het bewijs, dat de werking van het pansulin-FORNET zoo constant is, dat men verantwoord zou zijn om diabetespatiënten met dit middel te behandelen, ontbreekt. Hij, die er in slaagt een insulinepraeparaat te bereiden, dat per os genomen kan worden zonder zijn werkzaamheid grootendeels of geheel te verliezen, kan op den dank van duizenden suikerlijders rekenen. Mogelijk is FORNET op den goeden weg naar dat schoone doel, uit zijn boek blijkt niet, dat hij het nu reeds bereikt heeft.

B. K. BOOM.